

«Πολυπολιτισμική» Θεσσαλονίκη και μηχανισμός πολυπολιτισμού

ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΜΕΡΤΖΟΥ

προέδρου της Εταιρείας
Μακεδονικών Σπουδών,
δημοσιογράφου και συγγραφέα

Ο όρος πολυπολιτισμική
Θεσσαλονίκη επαναφέρεται αφ' υψηλού στο δημόσιο λόγο με τέτοιο ύφος αυθεντίας συστηματικά και αναπάραγεται αλυσιδωτά στα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας σαν κάποια, υποτίθεται, «καθολική παραδοχή» έτσι ώστε εντέλει υπαγορεύει και εμπεδώνει στην Κοινή Γνώμη μια φαντασίωση. Ο πολίτης εθίζεται στο από περιπήτης δίδαγμα ότι έως το 1912 η Θεσσαλονίκη ήταν δήθεν πολυπολιτισμική και ότι ο πολυπολιτισμός είναι τάχα ένας πλούτος αγαθών που χάσαμε και πρέπει να ξανακερδίσουμε.

Καιρός, λοιπόν, να επανέλθουμε στην πραγματική ιστορία.

1. Επί μακρούς αιώνες στη Θεσσαλονίκη πράγματι ζούσαν διαφορετικές εθνότητες, λατρεύονταν διαφορετικές θρησκείες και επικρατούσαν διαφορετικοί πολιτισμοί. Πάντοτε, ωστόσο, όλες αυτές οι διαφορετικές ενότητες:

ζούσαν η μια δίπλα στην άλλη –καμιά φορά και εναντίον της άλλης– είχαν απόλυτη συνειδηση ότι διέφεραν από όλους τους λοιπούς συνοίκους, διατηρούσαν και καλλιεργούσαν τη διαφορετικότητά τους έναντι των άλλων και ουδέποτε διανοήθηκαν να αναμίξουν την ταυτότητά τους με τα στοιχεία όλων των διαφορετικών και να πλάσουν μια κοινή πολυπολιτισμική ταυτότητα.

2. Πολυπολιτισμός δεν σημαίνει πολλοί πολιτισμοί σε έναν τόπο. Ο πολυπολιτισμός είναι εκπαιδευτικό πολιτικό σύστημα το οποίο σκοπό έχει να διαμορφώσει και να ενσταλάξει στους πολίτες μια νέα ενιαία και κοινή πολυπολιτισμική ταυτότητα η οποία συναρμόζει σε ένα νέο σύγχρονο μείγμα τις σημαντικότερες αξίες όλων των επιχωρίων διαφορετικών και σαφέστατα διακριτών πολιτισμών. Η πολυπολιτισμική ταυτότητα καταργεί τα Εθνη, είναι υπερ-εθνική, εδράζεται στα ανθρώπινα δικαιώματα όλων των κατοίκων του τόπου και αποτελεί προϋπόθεση για την ολοκλήρωση της παγκοσμιοποίησης σε πολιτικό και πολιτειακό επίπεδο.

3. Η ζωή, επί αιώνες έως την εποχή μας, έχει αποδείξει ότι στο Μεγάλο Ρολόι του Κόσμου οι ωροδείκτες της Ιστορίας κινούνται ανέκαθεν μόνον προς τα εμπρός. Ποτέ δεν γυρίζουν πίσω. Οταν και όπου προς στιγμήν γύρισαν πίσω, κατέστρεψαν τον πολιτισμό, εξαθλίωσαν τις κοινωνίες και, μετά, κινήθηκαν πάλι προς τα εμπρός.

Το σύστημα του Πολυπολιτισμού διαδίδουν μεθοδικά –και στην Ελλάδα σημαντικοί σε αριθμό και σε θέσεις επιρροής επιστήμονες, πανεπιστημιακοί διδάσκαλοι, πολιτικοί, δημοσιογράφοι, ακτιβιστές κ.ά. κινούμενοι σε μιαν εντυπωσιακή ποικιλομορφία πολιτικών χώρων. Δηλώνονται νεωτερικοί, πιστεύουν επιλεκτικά στον ευρωπαϊκό Διαφωτισμό όπου τους βολεύει, εμφανίζονται «φωτισμένοι» και υπερασπίζονται τα ανθρώπινα δικαιώματα. Πολλοί θητεύουν στο διεθνισμό –άλλοι του μαρξισμού, άλλοι του ακράτου νεοφιλελευθερισμού και κάποιοι εναλλάξ. Τούτο δεν σημαίνει οπωδήποτε ότι σκοπεύουν να βλάψουν την Ελλάδα. Αντιθέτως. Επιθυμούν να την εντάξουν στην υπερ-εθνική παγκοσμιοποίηση και να την υπερασπισθούν από τις αντιθέσεις των Εθνών, τον εθνικισμό, την περιχαράκωση, τις φοβίες κ.ά. Ωστόσο, το αποτέλεσμα των ενεργειών τους μπορεί να αποδειχθεί αντίθετο των προσδοκιών τους. Σε μεγάλες χώρες έχει ήδη αποδειχθεί, άλλωστε.

Οι εν Ελλάδι νεωτερικοί υπηρετούν έναν μηχανισμό της Δύσης. Θεωρούν πως τα Εθνη είναι απλώς Φαντασιακές Κοινότητες, όπως τους δίδαξε ο Μπ. Αντερσον στο ομώνυμο βιβλίο του (εκδόσεις Νεφέλη 1997). Αρκετοί δεν συνειδητοποιούν ίσως ότι έτσι μεταφυτεύουν όσα επιχειρούν να επιβάλουν σε πλανητική κλίμακα τα γεράκια του αμερικανικού ηγεμονισμού, όπως ο προηγούμενος πρόεδρος Μπους.

Διακρύουσσουν ότι «επειδή» τα Κράτη-Εθνη προκαλούν διαχωρισμούς των Λαών και πολέμους, η σύγχρονη Ελλάδα «πρέπει» να απελευθερωθεί από το «φαντασιακό» Εθνος της και να απο-εθνικοποιηθεί, ώστε να ολοκληρωθεί σε ένα μεταμοντέρνο Πολιτικό Κράτος όλων των κατοίκων της και συνάμα πολιτών της. Εξάλλου ο πληθυσμός της έγινε ήδη σε μεγάλο βαθμό πολυεθνικός και πολυθρησκευτικός με 1,6 εκατ. Ξένους μετανάστες. Γ' αυτό, το νέο Κράτος των Πολιτών «οφείλει» να εφαρμόσει το πολυπολιτισμικό σύστημα,

που θα ενσωματώσει σε ένα σύγχρονο «ενιαίο Λαό των πολιτών» τις ποικίλες φυλές, θρησκείες και παραδόσεις, τις οποίες «πρέπει» να προστατεύσει και να αναδείξει, ώστε να επικρατεί αρμονία, ειρήνη και πρόδος στην κοινωνία.

Το 2010 υποστήριξαν με μεγάλη πυκνότητα και δριμύτητα το νομοσχέδιο για την πολιτογράφηση των αλλοδαπών και το δικαίωμα τους να μετέχουν στις εκλογές της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, ακόμη και αν δεν πολιτογραφήθηκαν. Ζήτησαν μάλιστα να αναγνωρισθούν πολίτες της Ελλάδος –όχι Ελληνες– όλοι ανεξαρέτως οι έξοντες μετανάστες, νόμιμοι και παράνομοι, με το επιχείρημα ότι, αφού η Ελληνική Δημοκρατία εγγύαται τα ανθρώπινα δικαιώματα όλων των κατοίκων της χωρίς καμιά διάκριση, υποχρεούται να χορηγήσει άνευ όρων πολιτικά δικαιώματα σε όλους τους κατοίκους της για να επιβάλουν αυτοδικαίως τα ανθρώπινα δικαιώματά τους.

Παρέβλεψαν, βέβαια, ότι εξ ορισμού τα ατομικά δικαιώματα δεν προϋποθέτουν πολιτικά δικαιώματα. Το Σύνταγμα (αρθ. 4 παρ. 3 και άρθ. 5 παρ. 2) διαχωρίζει απόλυτα τις δύο αυτές κατηγορίες δικαιωμάτων.

Στους γκουρού της παγκοσμιοποίησης, ιδιαίτερα στους Αμερικανούς, έχουν απαντήσει λαμπροί σύγχρονοι διανοητές και μάλιστα Αμερικανοί. Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ, κορυφαίος στρατηγικός αναλυτής, σύμβουλος ασφαλείας του Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών και συγγραφέας δεκατρίων πολυσυζητημένων βιβλίων ο Samuel Huntington έγινε παγκοσμίως γνωστός όταν προανήγγειλε τη Σύγκρουση των Πολιτισμών. Στο τελευταίο βιβλίο του «Ποιοι είμαστε; Η αμερικανική ταυτότητα στην εποχή μας», (εκδόσεις Λιβάνη 2005), γράφει: «Αυτή η ομάδα των υπερ-εθνικών είλιτ αποτελεί τον πυρήνα μιας αναδυόμενης παγκοσμίας Υπερ-Τάξης. Αισθάνεται ελάχιστα την ανάγκη για εθνική αφοσίωση. Εστιάζει στην οικονομική παγκοσμιοποίηση ως την ακαταμάχητη δύναμη που γκρεμίζει τα εθνικά σύνορα, ενοποιεί εθνικές οικονομίες και διαβρώνει ταχύτατα την εξουσία και τις λειτουργίες των εθνικών κυβερνήσεων. Για την είλιτ των οπαδών του υπερ-εθνικισμού, των διανοουμένων, των ακαδημαϊκών και των δημοσιογράφων, ο εθνικισμός είναι ανήθικος, η εθνική ταυτότητα ύποπτη και ο πατριωτισμός παρωχημένος (...).

Η δέοσμευση στην ανθρωπότητα πρέπει να προηγείται της δέοσμευσης στο Εθνος (...). Ο συνδυασμένος στόχος όλων αυτών των προσπαθειών ήταν να πρωθήσουν την αποδόμηση της αμερικανικής ταυτότητας και να ενισχύσουν την κυριαρχική επιρροή των υπερεθνικών ταυτότητων. Την παρτιτούρα αυτών των υπερεθνικών και απο-εθνικοποιημένων αμερικανικών είλιτ μάς ψάλλουν οι νεωτερικοί προσδευτικοί. Και σβήνουν τα γεγονότα.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες, ο Καναδάς, η Αυστραλία και η Νέα Ζηλανδία είναι τα μεγαλύτερα πιο προηγμένα Πολιτικά Κράτη της Γης. Τα δημούργησαν φτωχοί μετανάστες από πολλές χώρες για να ιδρύσουν μιαν αληθινή Δημοκρατία και να γίνουν ελεύθεροι πολίτες της. Γ' αυτό πρώτα οργάνωσαν το Πολιτικό Κράτος και, μετά, στους κόλπους του, το νέο Εθνος τους. Για να ενσωματώσουν το νέο κύμα των Ασιατών και Λατίνων προσφύγων μετά το 1970, εφήρμοσαν το πολυπολιτισμικό σύστημα. Τώρα το εγκαταλείπουν διότι, όπως εξακρίβωσαν στην πράξη, αναπτύσσει φυγόκεντρες δυνάμεις και συρράεις μεταξύ των πολιτών. Απειλεί με διάλυση την κοινωνία και την Πολιτεία. Ο καθηγητής Samuel Huntington υπογραμμίζει: «Ο πολυπολιτισμός υπέσκαψε την έμφαση στην εθνική ταυτότητα της αμερικανικής εκπαίδευσης. Εάν, όμως, ένα Εθνος είναι μια κοινότητα μνήμης, οι άνθρωποι που χάνουν τη μνήμη τους χάνουν και την εθνική τους υπόσταση. Ο πολυπολιτισμός είναι στην ουσία του αντι-ευρωπαϊκός πολιτισμός».

Ο καθηγητής Πασχάλης Κιτρομηλίδης, διευθυντής του Ινστιτούτου Νεοελληνικών Ερευνών, δεν μπορεί να κατηγορηθεί σαν αμαθής, σκοταδιστής και εθνικιστής. Προειδοποίησε, όμως («Καθημερινή» 31.1.2010), ότι:

Ο σεβασμός της Δημοκρατίας επιβάλλει να μην ξεχνούμε ότι οι κοινωνικές πλειοψηφίες επιζητούν και περιβάλλουν με στοργή τις εθνικές ταυτότητες που νοηματοδοτούν και προσφέρουν πυξίδες αναγνώρισης του συλλογικού εαυτού. Αυτή η συναισθηματική ανάγκη των κοινωνιών οφείλει να αντιμετωπίζεται με σεβασμό και σοβαρότητα. Η εθνική ταυτότητα και οι ευαισθησίες που τη συνοδεύουν πρέπει να προσεγγίζονται χω